

KAT FRENCH

Láska
po řecku

motto román

Láska po Řecku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Kat French

Láska po Řecku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

motto

KAT FRENCH

Láska
po řecku

Praha 2019

Přeložila Světlana Pavlíková

THE BAD AND BREAKFAST ON THE BEACH

© Kat French, 2017

Translation © Světlava Pavlíková, 2019

Cover design © Bozena Fulawka, its_al_dente, vlabo, Geo-grafika,

Yeti studio, Kitch Bain / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-1521-4

ISBN e-knihy 978-80-267-1554-2 (1. zveřejnění, 2019)

*Tato kniha je stvořena a napsána pro mé nejlepší
kamarádky na celý život, Debbie a Jane.
Není to náš vlastní příběh, ale je absolutně inspirovaný
naším přátelstvím. V jejích třech hrdinkách najdete
malý kousek každé z nás tří. Děkuji šťastné hvězdě,
že jsem vás potkala.
Ať žijem, dámy, mám vás ráda! xxx*

PROLOG

O čtyřicet osm hodin dříve...

„Vypadá to jako růžová kostka cukru.“

Winnie mrskla své havajské žabky na teplý písek a nechala si po nose sklouznout níž obrovské sluneční brýle, aby měla lepší výhled na Vilu Valentinu.

„Hm, nelhali, když říkali, že je to na pláži,“ zamumlala Stella, chytila se Winnie za zápěstí a shýbla se, aby si sundala z pat pásky sandálků zdobených kamínky.

Frankie vedle nich shodila do písku svou velikánskou tašku přes rameno a nadzvedla si krempu zplihlého růžového klobouku, který si pořídila před nejméně deseti lety, inspirovaná nenucenou elegancí Kristin Scott Thomasové ve *Čtyřech svatbách*.

„Připadá mi to jako nebe, dámy.“

Tři ženy stanuly na vteřinu bok po boku v rozjímavém tichu. Život s každou z nich v posledních měsících mimořádně tvrdě zatočil a tenhle víkend byl opravdu nutný, aby si dobily baterky, klely jako dlaždičky a vypily tolik ouza, kolik jim jen mohl Skelidos nabídnout.

„Myslíte, že není moc brzy na gin s tonikem?“

Winnie a Frankie se podívaly na Stellu, která stála mezi nimi v panensky bílých těsných džínách, se šar-

latovými nehty na nohou, zářícími na světlém písku jako drahokamy. Oči upřela k velkému bleděřížovému domu s plážovým barem na prázdné terase a dala si ruce v bok, jako když se chystá vyrazit.

„Je teprve něco po deváté ráno, Stell,“ řekla směřící se Winnie a náramky na jejím zápěstí zacinkaly, jak se probírala roztrepeným okrajem svých džínových šortek.

Stella zakoulela očima. „Říká žena, která před čtyřmi hodinami vyzunkla dvojitou brandy v letadle.“

„Je nervózní, když lítá,“ uklidňovala ji Frankie, v nesmělém pokusu Winnie bránit.

„To mi povídej!“ řekla Stella a odhodila si ofinu z očí. „Ten ubožák, který v letadle seděl vedle ní, je teď podle všeho na pohotovosti s rozdrcenými prsty.“

Winnie blaženě prosévala mezi prsty nohou prachově jemný písek a pomalu se posouvala vpřed. „Fajn, pokud vám drink vydrží na víc než pět minut, jsem schopná vás držet za ruku místo něho. Na cestě domů budu sedět vedle Frankie. Je daleko chápavější.“

Frankie se za Winniinyými zády podívala na Stellu a zoufale zavrtěla hlavou. Stella kývla a ukázala nejprve na Winnie a pak na Frankie; jasný signál, že to, aby kamarádka během cesty zůstala v klidu, je jen na ní.

Winnie samozřejmě věděla, co se za ní děje, znala Stellu i Frankie, kam až jí paměť sahala. Narodily se všechny během čtyř týdnů v té samé ulici, bydlely od sebe, co by kamenem dohodil, a spojoval je jak věk, tak skutečnost, že byly jedinými dívkami uprostřed divoké hordy kluků ze sousedství. Šťastnou náhodou si byly kromě narozenin blízké také ve spoustě dalších věcí.

Sdílely výrazný smysl pro humor a pevnou a neochvěj-

nou soudržnost, která z nich dělala více než sestry, i když měla každá z nich úplně jiný vzhled i temperament.

„Win, to tetování je pravé?“

Frankie se sklonila blíž, aby si prohlédla květiny, které obtáčely Winniin kotník.

Winnie se zastavila a otočila se k ní.

„Dočasné. Zkousím, jestli se ke mně hodí.“

„Škoda že jsi něco podobného nezkusila taky u svého muže,“ řekla Stella a doprovodila svá slova jemným mrknutím, aby je zmírnila. Popravdě, její komentář nebyl jen popíchnutí, byl zatraceně přesný. Rory, muž s divokými kudrnami a jiskřivým pohledem, který Winnie nekonečně dlouho pronásledoval a pak zahrnul žárlivou láskou, se obratem ruky změnil. Zaplavil ji ledovou sprchou mučení, dávkovaného po malých kapkách, aby ji nakonec před očima všech společných přátel postupně zničil. Winnie se kvůli němu svého času stala úplně jinou ženou. Prvních třicet tři let svého života strávila vesele a milovala romantické písně z rádia. Pak si najednou začala pouštět pomalé barové ploužáky a na rádio vrhla čas od času vyčítavý pohled, jako by snad byl osobně zodpovědný za Roryho lehkovážné srdce. A nedávno si oblíbila dívčí skupinu *Little Mix* a vyřvávala z plných plic na celé kolo svou těžce vydobytou zkušenost, že nic, co je spojeno s láskou, tu není navždy.

„A tohle je, pro tenhle víkend, poslední zmínka o něm,“ řekla Winnie a nastavila tvář hřejivým paprskům ranního slunce. „Odteď je jeho jméno na seznamu zakázaných, spolu s Gavinem.“ Pohlédla na Frankie, když se zmiňovala o jejím muži, který se již brzy měl stát exmanželem. „Což se týká i jmen Jones a Bow,“

přidala pro pořádek a podívala se na opačnou stranu na Stellu. Jones & Bow byli donedávna Stellinými zaměstnavateli, ale jejich firma se v podstatě stala spíš jejím domovem, v němž strávila posledních více než deset let. Jenže nedávno Stellu za její loajalitu odměnili výpovědí pro nadbytečnost a krabicí, do níž si mohla složit a pak odnést své věci. Dokonce ani tučný šek odstupného nebyl tou správnou náplastí na její osudově zraněnou hrdost, navíc nemohl na dlouho pokrýt její nehybnou lásku k módním značkám, cestování a nejlepším restauracím, se seznamem čekatelů stejně dlouhým jako vánoční seznam přání Dudleyho Dursleye.

„Dohodnuto,“ přikývla rezolutně Frankie.

„Tak pojďme.“ Stella se zavěsila do svých přítelkyň. „Podíváme se do té kostky cukru. Máme osmačtyřicet hodin na to, abychom se opravdu opily, rozbily nějaké talíře a dotáhly to do konce.“

„Nemám v plánu rozbít žádné talíře,“ zamračila se Winnie.

„Jsi v Řecku. Tohle jsou pravidla,“ opáčila Frankie. „Ale nedělej to, dokud nedojíš večeri. Mysleli by si, že máš špatné způsoby.“

„Miluju řecký salát,“ poznamenala Winnie a představila si přitom barevné talíře pokladené kulaťoučkými rudými rajčaty, dozralými pod řeckým sluncem, a obrovskými kusy smetanového sýra feta.

„Víc miluju řecké muže,“ ušklíbla se Stella. Byla to narážka na polonahého Adonise, který se vynořil z kostky cukru, ozdoben naolejovanou hrudí a zrcadlovými brýlemi.

„Myslíš, že by mi zazpíval *Careless Whisper*?“ zamumlala Frankie. Její vytrvalá láska k Georgi Michaelovi ji

vždycky dokázala přenést přes temné časy. Už mockrát v životě si přála, aby bylo všechno jinak.

„Možná.“ Stella zakoulela očima. „Myslíš, že by se urazil, kdybych ho požádala, aby mě namazal dětským olejíčkem?“

Během okamžiku se druhý, stejně nádherný chlap v neonových šortkách připojil k Adonisovi a políbil ho ze zadu na krk.

„Sakra,“ povzdechla si Stella. „Všichni nejlepší muži jsou homosexuálové. Podívejte na Matta Bomera.“

„A George Michaela,“ dodala Frankie.

„Měla bys už fakt nechat být toho George. Každopádně je pro tebe příliš starý.“

Frankie se zděsila, jako by ji požádaly, aby se vzdala některé z končetin nebo dohody o světovém míru.

„Myslím, že si nás prohlíží,“ mumlala tiše Winnie, protože si Adonis zkontroloval čas na hodinkách a poté se na ženy pozorně z dálky zahleděl. Pak prohodil pár slov přes rameno ke svému příteli, proběhl pískem jak člen *Pobřežní hlídky* a přímo před nimi se zastavil.

„Vítejte, dámy,“ pronesl a jeho přízvuk mu jen dodal na přitažlivosti. „Vy musíte být naši tři noví hosté, od dnešního rána!“

Winnie se rozzářila, přikývla, vytáhla z kapsy po straně cestovní tašky papíry a vmžiku je přehlédla.

„Vy jste... Ajax?“

Kývl a mírně se uklonil. „A jedna z vás je Winifred?“

Frankie a Stella se v duchu usmály nad užitím Winniina nenáviděného plného jména. Sentimentální jméno zdědila po své pratetě, která zemřela pár dnů před jejím narozením, během měsíce poté odešla i její matka, a tak jí každý říkal pouze Winnie.

„To budu já.“ Pokročila dopředu, podala Ajaxovi ruku a nejistě se na něho usmála. „A tohle jsou Frankie a Stella.“ Zářivě pohlédla za něho na Vilu Valentinu. „Není moc brzy na to, abychom se zapsaly?“

Dobromyslně se usmál. „Pro tři krásné dámy udělám výjimku. Pojdte.“

Posbíral jejich víkendová zavazadla jedno po druhém, tak jak je odložily do písku, a pak se otočil a šlapal si to k vile. Za sebou zanechal tři ženy, které si mezi sebou vyměnily zkoumavé pohledy a pak se pustily do klusu, aby mu stačily.

Ajax je vedl skrz malý plážový bar. Na vybledlých židlích i na stolech z naplaveného dříví stály zavařovací sklenice s divokými květinami barvy fuchsii. Vybělená, pískem pokrytá, pestře dlážděná terasa pod Winniiným nohama příjemně hřála. Později ji vystřídaly dlaždice chladné, to když vstupovali do stinné prázdné recepcce Vily Valentiny. Ve starobylém panském sídle je ovanul duch vznešenosti, jako by snad vila byla kdysi domovem řecké smetánky, jež v těžkých časech zažila svůj pád. Oprýskaná barva vypadala omšele a byla i trochu poničená, ale vysoké stropy a velkolepé proporce vše zastínily a dovolily vile, aby takové vady na kráse nebrala vážně.

Ajax se posadil za dřevěný psací stůl, natáhl se pro obrovskou červenou knihu hostů a prolistoval její stránky až do dnešního dne. Byl rychlý, ale ne dost na to, aby si Winnie nevšimla, že stránky, které procházel, byly daleko prázdnější, než byste při rezervaci pobytu očekávali.

„Skvělé, tohle je váš šťastný den!“ oznamoval jim. „Byly vám přiděleny tři nejkrásnější pokoje v nejvyšším

patře.“ Perem poklepal na stránku. „Z každého z nich je ten nejlepší výhled.“

„Fantastické,“ řekla Frankie a ovívala se přitom růžovým kloboukem. „Jsou připravené, nebo budeme muset počkat?“

Ajax se na chvíli zatvářil lehce nejistě, ale vzápětí se jeho obličej opět rozzářil jako sluníčko.

„Není třeba čekat. Naši uklízeči přicházejí do práce velmi brzy, aby připravili pokoje speciálně pro vás.“

„Jé, to je velmi milé,“ reagovala s úsměvem Winnie, vděčná za jejich prozíravost.

Ve Vile Valentině se vznášelo cosi, díky čemu se cítila kouzelně. Tíha spočívající na jejích ramenou byla teď trochu lehčí, melancholie v srdci ji méně tísnila. Dokonce i kdyby tyto účinky zmizely, jakmile se její noha opět dotkne britských břehů, pár dní by se doma jistě cítila silnější, odolnější a neměla by pocit, že se zbláznila.

Tři ženy vystupovaly po rozlehlém hlavním schodišti za Ajaxem, který se důsledně vyhýbal všem odbočkám do jednotlivých pater. Možná i proto trval na tom, že ponese všechny jejich tašky jen on sám; měl je přehozené přes rameno. Když dosáhli posledního patra, významně se odmlčel a nechal tři ženy, aby se na pár chvil ponořily do ticha. Pak vzal pár klíčů z matného kovu – a jako by se teprve nyní rozhodoval, ke které z žen se který z pokojů bude nejlépe hodit.

„Pro vás apartmá Pohled na moře,“ pronesl a vtiskl Stelle do dlaně klíč. „Protože je obrovské a má nejkrásnější výhled.“

Pak se přesunul směrem k Frankie. „Pro vás,“ řekl a podával jí klíč, „Kleopatřiny komnaty, protože mají nejhlubší vanu. Máte tvář dámy, která si potřebuje

odpočinout.“ Frankie vypadala, že jí brzy vyhrknou slzy. Bylo to už velmi dlouho, co nějaký muž věnoval čas tomu, aby si všiml, jak na tom jako žena je.

Ajax vykročil stranou a pohlédl na Winnie. „A pro vás, Winifred, je zřejmě vhodné Bohémské apartmá.“ Podal jí starý, zčernalý klíč. „Za tu spoustu let zde pobývalo mnoho umělců, a to především kvůli světlu. Mám za to, že se vám zvláště zalíbí obrazy uvnitř.“

Winnie vzala klíč a rozšířily se jí oči. Přemýšlela, jestli si je Ajax všechny projel na Googlu; najednou se jí totiž zdálo, jako by na ně jedinkrát pohlédl a viděl přímo až do jejich srdcí. Ale to by nemohl, tedy ne ve skutečnosti, protože se k cestě rozhodly teprve před dvěma dny, v poslední minutě a z chvilkového rozmaru. Navíc ani jedna z nich nebyla tak plodná, aby o ní mohl Google poskytnout zajímavé klípky. Musel být prostě jedním z těch vzácných stvoření – přirozeně pozorný a vnímavý muž. Winnie zjistila, že její názor na muže se otřásl v základech. Jenže ani tak si nebyla jistá, zda je její srdce schopné vzpamatovat se natolik, aby se jako žena dívala na druhou polovinu lidstva laskavěji. Prozatím však byla, už jen ze solidarity, rozhodnutá dát Ajaxovi kousíček své důvěry.

„Říkejte mi Winnie. Každý mi tak říká.“

Široce se usmál, jako by byl opravdu poctěn. „Tak, protože jsme teď přátelé, zvu vás, až se ubytujete, dolů do baru. Výjimečným dámám namíchám výjimečné koktejly. Namixuji vám to právě, abyste se cítily v pohodě.“

Věnoval jim jednu ze svých drobných úklon, seběhl po dvou schody dolů a nechal je o samotě, zírající na umělecky zdobené železné klíče.

„Cítíte se taky jako Alenka v říši divů, než vešla do králičí nory?“ zeptala se Frankie a obracela v dlani klíč od Kleopatřiných komnat.

„To se stává, když si na poslední chvíli objednáš pobyt na ostrově, o kterém jsi ještě v životě neslyšela,“ podotkla Stella.

Winnie se na ni překvapeně podívala. „Co? Skončíš v tajemné růžové vile s chlapem, který umí podle všeho číst myšlenky?“

Stella šklubla za lem své bretaňské pruhované vesty a párkrát s ní zatřepala směrem od těla, aby se ochladila. „Skončíš v nejvyšším patře, na místě, kam nejede žádný výťah. Měla by tu spíš být slušná sprcha, jsem doslova uvařená.“

„Fajn, mohla bych si dát koupel s pěnou,“ zazubila se Frankie. „Určitě mám tu nejlepší vanu ze všech.“

„A ty bys měla zatím jít a – hm – zírat na ty malby na stěnách, Win,“ navrhla Stella a mávla rukou směrem ke dveřím Winniina pokoje.

Winnie pokrčila rameny a nenechala se odradit. „Jsem ráda, že si myslel, že jsem bohémka.“

„Musí to být tím tetováním,“ usoudila Frankie a strčila klíč do klíčové dírky.

„Nebo tvými copy.“ Stella vložila klíč do dírky také. Winnie se mračila na svůj tetovaný kotník a ovíjela si při tom jeden z medově zlatých, po ramena dlouhých copů kolem prstu.

„Je na mých copech něco špatného?“

„Nic,“ smála se Stella. „Pokud jsi švédská dojička.“

„Jen závidíte,“ popotáhla Winnie a přehodila si copy přes ramena. Jako obvykle si však užívala vtípky svých kamarádek. Bože, cítila se tak dobře, když mohla jen

odpočívát a smát se spolu s nimi hloupostem. Vložila klíč do zámku Bohémského apartmá a pak se otočila a podívala se zářícíma očima na zbylé dvě ženy.

„Tři, dva...“ odpočítávala a poté všechny najednou otočily klíčem.

Z Bohémského apartmá se vyklubal prostor, který se k Winnie perfektně hodil. Dubové palubky pod jejími chodidly hřály a místnost byla obrovská a vzdušná. Bylo to díky vysokým matným francouzským dveřím, otevřeným tak, aby mohly závany chladivé brízy rozvlnit záclony z bílého mušelínu. Stěny byly vymalovány sytě tmavou červení, bohatou, vzrušující barvou, která ve spojení s obrovskou kovovou postelí v každém dozajista vykouzlila pocit bohémství. Postel pokrývala rozmanitá směs pestrobarevně zdobených polštářků, navršených na nažehleném bílém bavlněném povlečení, a obrovská smaragdově zelená pohovka, potažená sametem, stála před knihovnami sahajícími až do stropu, zaplněnými stovkami knih všech velikostí a barev. Ze stropu visely dva křišťálové lustry a dodávaly už tak dramatickému výjevu na okázalosti. Byl to prostor vytvořený čistě pro poležení, odpočinek a dobítí baterek. Winnie neměla tušení, jak vypadají pokoje ostatních dvou žen, ale instinktivně věděla, že tenhle je pro ni ten pravý. Okny a dveřmi pronikaly sluneční paprsky, a když přistoupila k francouzským dveřím, mohla vejít na široký balkon s drobným stolem a židličkami pro dva a s proutěným houpacím křeslem oválného tvaru ve stylu šedesátých let, určeným k pozorování třpytu mořských vlnek na hladině.

„Cítíš se jako snob?“

Otočila se a spatřila Stellu, jak na ni vykukuje ze zastřešeného balkonu na druhém konci vily. Už se převlékla do vršku puntíkových dvoudílných plavek se zavazováním za krkem a kraťoučkových černých denimových šortek a svázala si dlouhé vlny rudých vlasů do ohonu.

Winnie se potěšeně zasmála. „Myslím, že ano! Jaký je Pohled na moře?“

„Vůbec nevím, proč ho tak pojmenovali.“ Stella pokrčila rameny, obrátila oči vzhůru a blaženě žuchla na dřevěnou čalouněnou židli na svém balkonu. „Myslím tím, přijď za mnou.“

Ajax měl pravdu o výhledu ze Stellina pokoje, měla nerušený, přímo pohlednicově dokonalý výhled na nádherně sypký písek a křišťálové moře.

Mezi nimi vyrazila na svůj balkon Frankie, s klidem Angličana, oblečená v haleně z černého lnu a s obrovskými slunečními brýlemi ve stylu Jackie Onassisové, sedícími na čupřině kratičkových platinově plavých vlasů.

„Točím vodu do vany,“ řekla jim. „Bude to chvíli trvat, je to prakticky bazén.“

Mírumilovný, lehoučkový pocit, obtáčeující se Winnie kolem ramen, ji hřál více než řecké letní slunce. Frankie by se tu ráda ještě chvílku zdržela. A Stella se teď věnovala doslova uctívání slunce.

„Asi tak na pět minut vyzkouším svou postel,“ zamávala Winnie na kamarádky.

Frankie zatančila šťastný bláznivý taneček na znamení čiré radosti a Stella zvedla ruku nad zábradlí balkonu a vyloudila jakýsi radostný tón. Winnie zamířila nazpátek do pokoje. Na okamžik se zastavila, aby si

rozmyslela, jak se má vyšplhat na matraci, která jí sahala až nad pas. A pak se rozběhla, vyskočila, dopadla tváří na postel a poprvé po mnoha měsících se spontánně zasmála.

Asi za hodinu před ně Ajax položil ták se třemi vysokými baňatými sklenkami na tenkých nožkách na barový stolek na pláži.

„Díky vám naše očekávání vyrostla až do nebe, víte o tom, že?“ řekla Frankie a zvedla obočí. „Pokud ty koktejly nebudou naprosto úžasné, budeme chtít své peníze zpátky.“

„Váš první drink je každopádně zdarma,“ prohlásil stylově Ajax. „Tajný recept Vily Valentiny, budete se po nich cítit báječně.“

„Drinky zdarma mě vždycky udělají šťastnou,“ povzdechla si Stella. „Lidé mě takhle obvykle hostí po celém městě. Stello! Jsi zvána na sklenku šampaňského! A ještě na další!“

„Ale nech toho, ty jedna superhvězdo. Tyhle jsou zdarma a vypadají úžasné.“ Frankie po jedné sklence sáhla a dala ji Stelle do ruky.

„Co to je?“ Winnie si sňala brýle, zamžourala na Ajaxe a držela přitom sklenku ve výšce očí.

Pokrčil rameny. „Gin s tonikem.“

Nebyl to však gin s tonikem, jaký Winnie dosud znala. Dívala se do sklenice, jak nápoj klouže po jejích stěnách, sledovala bohaté odstíny medového nektaru, rudé záblesky na kostkách ledu i kousíčky světle růžového grapefruitu.

„To je rozmarýn?“ zeptala se Frankie, vytáhla bylinu ze své sklenice a přičichla k ní.

Ajax se pochlubil: „Pěstuju si ho sám v zahradě v zadu za vilou.“

Frankie ji vhodila zpátky do koktejlu a zamíchala s ní kostky ledu. Všechny tři ženy vzhlédly, když se za Ajaxem objevil muž, kterého spatřily již dříve. Obešel ho zezadu a na stůl před ně položil mísu s lesklými rozpuštěnými fíky, proloženými vlašskými ořechy.

„Můj ty bože!“ zvolala Winnie. „To je krása! Jsou to ty nejlustší fíky, jaké jsem kdy viděla.“

„Nejlepší na světě. Sám si je pěstuju v zahradě za vilou.“

„Mám takové tušení...“ zamumlala Stella, pak usrkla ze svého drinku a zalapala po dechu. „Hotové peklo! Úžasné. Musíte mi říct, jak to děláte, ještě než odjedu.“

Ajax na požadavek nereagoval a namísto toho se ujal seznamovacího rituálu.

„Dámy, tohle je můj manžel Nikolas.“

Nikolas napřáhl ruku. „Nik, prosím.“

„Prima, děkuju za pohoštění. Vypadá to báječně,“ pravila Winnie a pokývla směrem k míse. „Jmenuju se Winnie.“

Ostatní okamžitě přiskočily a potřásly mu rukou. Jen zdvořile pokývl a omluvil se.

„Má raději činy než slova,“ povzdychl si Ajax a ohlédl se za svým milencem, který odcházel zpátky do vily.

„Muž pro mne,“ zasmála se Stella a Ajax se na ni teatrálně zamračil.

„Jak to říkáte, vy Angličané? Ne. Ani náhodou.“

Zamrkal, poslal jim vzdušný polibek, propletl se mezi stolky a vydal se za svým manželem.

„Šťastné páry mě vždycky přimějí, abych to chtěla právě teď.“ Winnie se zhluboka napila drinku a pak se málem zadusila rozmarýnem.

Stella sáhla po sklenici. „Prokrista, Winnie, je to příliš dobré na to, abys to tu rozlévala po zemi.“

Frankie pozvedla svůj nápoj proti slunci a kolem se zamihotaly odlesky růžových krystalků.

„Všechno na tomhle místě je zvláštní,“ řekla. „Vila, Ajax, koktejly, výhled... všechno je to naplněné štěstím.“

Winnie se už dost vzpamatovala na to, aby pozvedla sklenku a připila si s ostatními.

„Na našich osmačtyřicet hodin, na koktejly s tajemným složením a na nekončící štěstí.“ Stella si s ní přitukla. „Připíjím na tohle všechno. A na přátelství.“

Frankie vážně přikývla a přitukla si s ostatními. „Na nás.“

Ajax pozoroval tři ženy oknem z horního poschodí vily, sledoval, jak se spolu smějí, jak si připíjejí a chovají se k sobě navzájem velmi nenuceně.

Možná.

S dostatkem koktejlů podle jeho tajného receptu a kaleidoskopu svůdných iluzí pozlacených sluncem... Jen možná.

PRVNÍ KAPITOLA

„Jak se to, k čertu, mohlo stát?“

Stella se střídavě dívala z Winnie na Frankie. Všechny se sešly u snídaně v jejím příšerně studeném loftovém bytě. Sotva se vzpamatovaly ze svého příletu zpátky do Anglie, a skutečnost je rychle potopila ke dnu. Nebyla to jen jejich srdce, co se zdálo být po pobytu na Skelidosu lehčí. Jejich bankovním účtům se také značně odlehčilo.

Polovina zisku z prodeje Winniina milovaného domu, toho, kde měly vyrůstat její děti.

Stellino štědré odstupné od firmy Jones & Bow, jehož část si již vyčlenila na plavbu kolem světa.

Frankiino dědictví, které jí zanechala bezdětná starší sousedka Marcia, o níž se posledních deset let starala.

„Marcia mi řekla, že by chtěla, abych si užila dobrodružství,“ zašeptala Frankie. „Hodně jsme o tom v poslední době mluvily. Neuvědomila jsem si, že mi odkazuje dům, dokud mi právník nezavolal poté, co... poté, co odešla.“

Její sousedka pro ni představovala spíš náhradní mámu a po mnoho let si hluboce uvědomovala Frankiin nešťastný život s Gavinem. Její dar měl být pro Frankie pobídkou, aby konečně našla odvahu ukončit manželství, k němuž ji kdysi, vyděšenou, přiměli

rodiče, když nečekaně v sedmnácti otěhotněla. S Gavinem si tehdy jakž takž rozuměli a dvojčata nakonec vyrostla ve šťastné a silné chlapce, ale teď už jim bylo sedmnáct a už nepotřebovali utírat nos či vodit za ruku přes ulici. Byli důvodem, proč zůstala, a jejich odchod z domu byl důvodem, proč konečně odešla. Realita soužití se samotným Gavinem byla více, než mohla snést. Chlapci naplnili ticho a prostor domu hlukem a nepořádkem; hokejky v hale, zablácené kopačky na verandě, v pokojích příliš hlasitá hudba. Kdo by čekal, že mlčení, které po sobě zanechali, bude ještě hlasitější? Marciiny peníze umožnily Frankie pronajmout si malé hnízdečko, kde si mohla uložit celý svůj majetek, zatímco spřádala plány o dalších krocích. Někdy byla úplně na dně a lízala si rány, jindy se zavřenýma očima točila glóbusem a prstem naslepo hledala místo, kde by mohla zažít dobrodružství tak velké, jak si pro ni představovala Marcia.

„Vypadá to, že dobrodružství už nechtělo čekat a našlo si nás,“ řekla tiše Winnie.

Všechny tři se zadívaly na velkou bílou obálku ležící mezi nimi na stolku se snídaní a na svazek klíčů, který ležel na ní. Zaletěly si na Skelidos v očekávání pár dní příjemného úletu, a domů se vrátily s právním dokumentem zajišťujícím vlastnictví Vily Valentiny, ležícím v cestovní tašce spolu s nákupy z duty-free obchodů.

„Bůh ví, co nám dal do těch koktejlů,“ řekla zasmušile Stella. „Zhypnotizoval mě víc než Derren Brown.“

Winnie se na ni zahleděla. „Myslíš, že nám podstrčil něco nelegálního, že jo?“

„Jo,“ zabručela Stella. „Podstrčil nám plané iluze, svou nahou opálenou hrud' a písek mezi prsty u nohou.“

Podstrčil nám sluneční paprsky hladící po ramenou, lenivá idylická odpoledne i večerní koktejly za pohádkového svitu hvězd pod piniemi. Podstrčil nám naději na báječný život a naše bledé anglické ruce po ní chňaply, protože jsme zrovna byly vyčerpané, osamělé a naivní.“

Při svých slovech ukázala prstem napřed na sebe, pak na Frankie a nakonec na Winnie. Vyčerpané, osamělé a naivní.

„No to je moc hezké,“ zamračila se Frankie a objala rukama svůj šálek horké kávy. „Kdokoli by se cítil osamělý, kdyby po letech s mými dětmi měl žít sám v tichém a prázdném bytě.“

„Alespoň jsi osamělá. Já jsem ale ta naivní,“ zamumlala Winnie a točila na prstu snubním prstenem, i když její manželství už dávno ukončilo soudní rozhodnutí o rozvodu.

„Dámy, neberte to jako urážku,“ potřásla Stella hlavou. „Jsme tam, kde jsme. *Samozřejmě* jsme osamělé, Frankie, ty se vzpamatovááš z té spousty let, kdy jsi nuceně pobývala ve slepé uličce. Winnie, skutečnost, že ještě stále někomu důvěřuješ po tom všem, co ti ten pitomec udělal, je dobře, a ne špatně. A já? Neměla jsem ještě ani vztah, který by mi mohl zlomit srdce. Investovala jsem svá nejlepší léta jen do firmy Jones & Bow, a oni mě nakonec nechali na holičkách, úplně bez sebe, vystresovanou a vysušenou jak treska. Pravda je taková, že my všechny jsme osamělé a všechny vyčerpané a že jsme taky byly všechny tři na tom ostrově, na jméno si teď nevzpomenu, a všechny v tom tedy jedeme spolu.“

Usedly na Stelliny nepohodlné vysoké designové žid-

ličky a tiše zíraly na klíče. „Skelidos,“ řekla nakonec Winnie. „Jmenuje se to Skelidos.“

„Vila je *opravdu* nádherná, v té své elegantní ošuntělosti,“ podotkla po chvilce Frankie.

„A koktejly byly fakt třída,“ přiznala Stella.

Znovu se odmlčely.

„A stejně, co jiného bychom měly letos v létě dělat?“ Winnie pomalu zdvihala koutky úst k nesmělému úsměvu. Předtím učinila příšerné rozhodnutí vrátit se dočasně domů k rodičům, protože se její dům prodal příliš rychle, a už teď byla málem nemocná z toho, že by měla mít zase zákaz vycházení, neboť její otec měl ve zvyku v jedenáct večer, než si šel lehnout, zamknout dům. Před spaním se musela dívat do oduševnělých očí soulové skupiny *Westlife*, protože stále ještě panoval matčin zákaz pověsit si na zeď své staré plakáty. Velmi milovala své rodiče, ale pokud by se jí nepodařilo co nejdřív odstěhovat, vzdala by to, koupila si kočku, začala drhat a připojila se k matčiným pondělním odpoledním dýchánkům s kamarádkami.

Frankie zamyšleně vzhledla od kávy. „Skutečně nevím.“

„Fajn, potřebuju práci, muže a lístek zpátky do normalna. Co nejdřív.“ To byla Stella.

Winnie pomalu přikývla. „A co takhle mezitím podnikání, osel a lístek zpátky na ostrov, kterému nemůžeš přijít na jméno?“

Stella hlasitě vykřikla: „Osel?“

Winnie kývla. „Je to ve smlouvě. Vážně, nedělám si legraci. Osel Fonz k té vile patří.“

„Neříkej. Žije mezi fíkovníky a keříky rozmarýnu vzadu na té pitomé zahradě.“

Frankie vytáhla z tašky laptop a její veliké oči se rozzářily nesmělou nadějí.

„Uvidím, jestli se dají rezervovat nějaké lety.“

Winnie zírala na svou starou postel, která byla momentálně sotva vidět pod hromadou letního oblečení, plavek, lahví opalovacích přípravků s faktorem třicet a plážových osušek. Jak se zabalit na jednosměrnou cestu do Řecka? Nevěděla, má-li si sbalit věci jen na týden, nebo hodit celý šatník do kufru, protože jí nebylo jasné, jestli se za týden všechny nevrátí, neboť smlouvu zruší, anebo naopak odjíždějí zahájit novou kapitolu svého života. Díky smrtelně obrovským koktejlům si také nebyla jistá, jestli je Ajax jejich pohádkovým dědečkem, anebo je ošidil jako falešný hráč. Stále je udržoval v mlžném oparu svým tajným receptem s ginem v hlavní roli a svými pohádkami o bukolickém životě na ostrově. A ony, jazyky uvolněné alkoholem, na něho vylily svá trápení stokrát rychleji než tři děravé džbány.

Dokonce jim ani přímo nenabídl, ať vilu koupí, přinejmenším zpočátku. Mluvil kolem dokola a nechal je, ať si myslí, že je to jejich nápad. Bylo to možná jen zatracené štěstí, že se Nikolas stal místním notářem a že už měli připravené všechny papíry k prodeji, z něhož nedávno na poslední chvíli sešlo. Výhodná nabídka, nebo pohroma? Ať tak, nebo tak, nechal je se na vytečkovaném řádku podepsat a rychlostí světla zařídil bankovní převody. A vše plulo po hladině Ajaxova neustálého přísunu drinků zdarma a jeho nekonečných

pohádek o tom, jak báječný by život na Skelidosu pro všechny tři mohl být. Jaké dobrodružství by to pro ně bylo! Jak odvážným a zároveň chytrým krokem by bylo, kdyby vyměnily zasmušilou Anglii za idylu slunného Řecka! Když se podepsaly, zalily se mu oči slzami štěstí i smutku, protože jeho překrásný hotel je nyní v nových rukou a on navždy ztrácí část svého srdce, jelikož se spolu s Nikolasem za pár dnů stěhují do Athén... Nikolas obratem přijal velmi výhodné zaměstnání na pevnině, a ač opěvovali své nekonečně dlouhé líbánky na ostrově, volala je nyní zářivá světla velkoměsta.

Ajax nepochyboval: to sudičky přivedly Winnie, Stellu a Frankie na jeho ostrov zrovna v tu pravou chvíli, a nyní je toto místo zase jejich osudem. Po pravdě, Winnie velmi věřila na osud a byla pověřivá, představa, že byla na ostrov povolána, ji okouzlovala po celou cestu. Frankie se samozřejmě cítila spíše vedená Marciiným přáním, aby hledala dobrodružství, a potřebovala jen málo, aby uvěřila, že tohle dobrodružství určitě bude. Stella možná ze všech tří nejvíce zaváhala, ale Frankie a Winnie se nakonec rozhodly, že vilu koupí dohromady, dokonce i když s tím ona nebude souhlasit. Myšlenka na to, že teď má potenciální příležitost podnikat a žít na slunném místě se svými nejlepšími kamarádkami, byla příliš svůdná, než aby ji opustila, a tak nakonec podepsala s dodatkem, že může z podniku za rok vycouvat, pokud bude chtít. Každá z nich měla k podpisu své vlastní důvody a pro všechny to znamenalo jednak útek, jednak hledání místa, kterému by mohly v budoucnu říkat domov.

Telefonem zavibrovala sms zpráva, takže se s drnčícím posunul a spadl pod stolec z borového dřeva. Win-

nie se pustila za ním, vděčná za toto vyrušení, dokud nespátřila, kdo jí poslal zprávu.

Je to pravda, že opouštíte zemi, jak jsem se právě dozvěděl od Stelly švagrové? Co si myslíš, že mám teď dělat? Poslat rozvodové papíry po poštovním holubovi? Nikdy jsem o tom zatraceném místě neslyšel.

Winnie zavřela oči a párkrát se zhluboka nadechla, aby její prsty nemusely vyřukat odpověď:

Je to pravda, že posloucháš kecy z kantýny, které máš od své sekretářky? Co myslíš, že jsem asi měla dělat? Vařit víc teplých večeří anebo ještě víc skotačit v posteli? Nemáš, sakra, právo se mě ptát.

Jasně že jí moc lákalo vylít si vztek na Rorym. Bylo jí ale taky jasné, že osoba, kterou to nejvíc bolí, je ona sama, a tak po chvíli váhání zprávu neposlala. Pravděpodobně by zkontroloval svůj telefon, zvedl oči k nebi, aby jeho sekretářka viděla, že právě komunikuje s exmanželkou. Zato Winnie by pocítila důsledky své proměny spíše jako kocovinu, ovšem bez té zábavy, která jí obvykle předchází, a vzápětí by se vrátilo zoufalství i zraněné srdce, dokud by je nedokázala zase zasunout do přihrádky někde vzadu v hlavě.

Internet jde na Skelidosu dobře. Prosím pošlejte všechnu úřední korespondenci e-mailem.

Ujišťuji tě, že se bez prodlení vrátí vyřízená zpět do Anglie.

Zmetek jeden! Nedověděl by se nic, kdyby Stella švagrová nepracovala ve stejné právníkové firmě. No dobře. Co na tom? Pokud by ho nenapadlo rezervovat si romantickou dovolenou se svou milenkou a přiletět

do Vily Valentiny, je všechno v pořádku. Winnie se posadila na okraj postele a nechala se unášet představou, že by to naopak nevědomky udělal a ona ho pak neúmyslně zabila velmi těžkou litinovou pánví a posléze by ho nechala vzadu na zahradě ve společnosti osla Fonze, aby si na něm pochutnal. Jsou osli také masožravci? Pochybovala o tom. Znamenalo by to, že jízda na oslu na mořském břehu by se stala noční můrou. Kdepak, musela by si najmout člun a svrhnout Roryho z paluby a předtím mu přidat do kapes pár cihel. Tato představa jí dodala dostatečnou odvahu, aby našukala svou zdvořilou odpověď, stiskla *Odeslat* a stlačila víko svého kufru, jak nejvíc dokázala, aby při zavírání nepoškodila zip. Neodjížděla na Skelidos na týden; jela tam na tak dlouho, jak dlouho tam bude moci zůstat.

Pár mil odsud v malé kavárně s nedostatečnou klimatizací v té chvíli nakreslila Frankie uprostřed prázdného listu papíru kolmou čáru a nadepsala vzniklá políčka PRO a PROTI. Nebylo to přesně uprostřed, ale stačilo to.

Pod PROTI napsala své jediné skutečné položky: *Joshua a Elliott*. Její milovaní, blázniví chlapi, důvod, pro který se držela zpátky více než polovinu svého dosavadního života. Bylo těžké představit si, že je porodila ve stejném věku, v jakém jsou nyní oni. Stále ještě jsou to její malé děti a myšlenka na to, že by se stali otci, jí přišla naprosto neuvěřitelná. Prosím, ať jsou napřed nejméně deset let svobodní, zamumlala. Prosím, ať udělají ještě milion malých chyb, ale ne jednu obrovskou, která změní jejich životy navždy.

Opřela si pero o zuby a přemýšlela, co napsat dál. Opravdu toho nebylo mnoho, co by mohla napsat do kolonky PROTI, a ve skutečnosti ani chlapci ji už doma mít nepotřebovali. Josh bydlel na soukromé sportovní střední škole pro nadějně fotbalové hvězdy a Elliott se po těžkém boji dostal na učební obor u jedné z luxusních automobilových značek a bydlel čtyřicet mil odsud ve společně pronajatém domě. Hrdost nad tím, jak dobře si vedou, jí rozzářila tvář. Jestli si mohla být jistá jen jedinou věcí, byla to ta, že její oběti stály za to a že by to samé udělala zas a znovu, aby zajistila, že její děti půjdou správnou cestou.

Za okamžik napsala do kolonky PRO *Marcia* a také *Dobrodružství*. Pak přidala *Slunce*, *Přátelství*, *Nový začátek*, *Vzrušení* a *Už nikdy víc sama* v rychlém sledu za sebou. Její ruka se přesunula do kolonky PROTI, aby přidala *Peníze*, ale ve skutečnosti jí po koupi třetiny vily ještě v bance dost zůstalo, a tak by opravdu nebylo přesné napsat to do kolonky PROTI. To znamenalo sedm PRO a dvě PROTI. Celkem přesvědčivé, skutečně, i když myšlenka na život v jiné zemi, než žijí Josh a Elliott, ji trochu znepokojila. Snad kdyby to ve své mysli pojala jako průzkumnický výlet, odloučení by bylo méně bolestné. Tři měsíce nebo tak, a pokud by se jí po klucích hodně stýskalo, může se vždycky vrátit zpátky. Zavřela diář, tužku úhledně položila navrch a odšroubovala víčko od lahve s vodou.

Pokud její přehled PRO a PROTI říká, že je to dobrý nápad, pak musí mít pravdu.

V kabině obchodního domu v centru města se Stella svlékla a natrásala se před zrcadlem v prvních ze spousty bikin, které si vybrala. U takového drobného kousku oděvu se jednalo přímo o chůzi přes minové pole, aby se strefila. Podprsenku chtěla push-up, aniž by výrazné poprsí měla až pod bradou, a také kalhotky, které dodají iluzi maximálně dlouhých nohou, protože měla v dobrých dnech metr šedesát a, prokristapána, pozornost věnovaná jejímu zadku by měla být o něčem jiném, než že si prostě visí. Ne tedy že by visel příliš, v tělocvičně téměř každé dopoledne potila krev a ronila slzy, aby si zajistila opak.

Stella věděla, že její sebevědomí pramení z toho, že se cítí dobře ve své kůži, a tato sebedůvěra byla jedním z nejdůležitějších faktorů v její práci. Anebo aspoň dosud byla. Jako marketingová a PR manažerka firmy Jones & Bow byla veřejnou tváří společnosti, reprezentantkou značky. Její obočí tvořily dvě bezvadné linky a značkové oblečení jí perfektně obepínalo křivky. Žádné cvičení na světě ovšem nemohlo změnit skutečnost, že zdédila poprsí rodiny Danielsových. Její matka, její tety i babička, všechny měly stejnou postavu s útlým pasem a vztyčeným plným poprsím v popředí. Sama se postupně naučila s tím pracovat a tuto přednost využít. Být sexy není špatné, ať už v zasedací místnosti, nebo v ložnici.

Otočila se, kriticky si své tělo prohlížela v zrcadle, pak odložila bikiny s puntíky jako příliš kýčovitě a zvolila místo nich elegantní červeň značky Victoria's Secret.

Snažila se propracovat otravným propletencem šňůrek, košíčků a kalhotek, skončila ve změti různých tkanic a vázaček, pak ztratila rovnováhu a mrštila celou tou

hromadou na podlahu a padla zpátky na čalouněnou stoličku. Co to jen provedla? Celý ten plán přesunu do Řecka jí náhle připadal jako zbrklý úlet, a když si vzpomněla na své podpisy na smlouvách, zachvěl se jí žaludek nejistotou. Obvykle nic nedělala z náhlého popudu. Nepodléhala svým nápadům. Ano, mohla být impulzivní, ale v jejím světě to znamenalo koupit si novou koženou pohovku nebo nepotřebný pár značkových lodiček, nikoli spáchat takovou hloupost, že změní celý svůj život a věnuje ho skomírajícímu podniku v cizí zemi. Dokonce ani neumí řecky! Žádná z nich neumí. Bože, to bude katastrofa – co si to vlastně vymyslely?

Na čele jí vyrazil pot vyvolaný panikou z toho, že za sebou nechá všechno, na čem dosud tak tvrdě pracovala. Takže – ztratila svou práci. To ale nebyl úplný konec světa ani výmluva, aby z důvodu naprostého zhroucení udělala něco tak skandálního, že uprchne ze země. Další práce se jistě brzy objeví. Byla příliš dobrá, aby ji ignorovali, příliš dobře známá a respektovaná v oboru, aby ji nechali ležet ladem, tak proč se teď zvedla a vzletěla, jako by byla nějaký Buzz Raketák? Neuměla létat, ne doopravdy. Byla to jen taková iluze, dým a zrcadla.

Stella popadla své věci, vrazila změť bikin do ruky prodavačce a vyrazila z obchodu. Nepotřebovala nové bikiny. Měla doma troje perfektní a bylo velice pravděpodobné, že nezůstane na Skelidosu dost dlouho na to, aby jich potřebovala ještě víc.

DRUHÁ KAPITOLA

Winnie už po milionté zkontrolovala svou kabelku přes rameno, aby se ujistila, že klíče od Vily Valentiny jsou bezpečně uloženy v postranní kapse.

„Budeme muset nechat udělat co nejdřív další klíče,“ podotkla a položila si tašku na klín. Plavily se zrovna trajektem ze Skiathosu na Skelidos a cesta měla trvat asi hodinu. Teď, když už byly téměř ve vile, se prudce ozvaly nervy. Ajax jim e-mailem dal na vědomí, že on a Nikolas před pár dny odjeli do Athén, hotel zavřeli a ten teď čeká na ně. Koupily si vilu včetně nábytku, a dokonce i s pár rezervacemi v knize, a tak, celkem vzato, měly všechny důvody pro to, aby jen otočily klíčem, vyvětraly a pokračovaly v podnikání. Zdálo se to být docela snadné, jet takhle dál, dokud... se jí nezmocnila strašná myšlenka.

„Proboha! Doufám, že někdo nakrmil Fonze, poté co odjeli!“ Dívala se střídavě na Frankie a Stellu, které seděly na sedadlech proti sobě. „Co když je vyhladovělý nebo dehydrovaný?“

Stella zakroutila hlavou. „Osli jsou jako velbloudi, řekla bych. Dovedou zadržet vodu.“

Frankie i Winnie se na ni překvapeně podívaly. „Vážně by na to nepotřeboval hrb?“ řekla pak pochybovačně Frankie.

Stella pokrčila rameny a sundala si obrovské brýle. Osel byl až tím posledním, co jí dělalo starosti. Před pár dny dostala nabídku od konkurence firmy Jones & Bow. Na jedné straně jí vrátila sebevědomí, že je opět žádaná, na druhé straně tato nabídka obsahovala jen žalostné benefity, a Stella by dokonce neměla k dispozici ani osobní auto. Nenáviděla ztrátu svobody, kterou jí dával automobil, a nemohla si pomoci, ale cítila, že tato nabídka zaměstnání, která nestála za řeč, přišla spíš proto, aby ji ponížili, než aby ji doopravdy zaměstnali. Bolelo to, a ona musela připustit skutečnost, že nebyla vždycky tak nepostradatelná, jak se pokoušela sama sebe přesvědčit. Ještě jim neodpověděla. Instinkt jí říkal, kam že si mají svou hanebnou nabídku strčit, ale stále ještě chodila okolo horké kaše, protože si teď zkrátka nemohla dovolit takový luxus být nabídkou uražená. Každopádně se ale uražená cítila a oč raději vítala sluneční paprsky, o to víc se nenáviděla za to, že vlastně utíká. Stella Danielsová neutíká od ničeho a před ničím. Vezme si týden či dva na to, aby se vzpamatovala, a pak se rozhodne, co s tou nabídkou udělá.

Frankiin telefon v příručním zavazadle zapípal a ona po něm zašátrala, třeba se doma něco stalo. Oba její chlupci byli nečekaně nadšení z myšlenky, že se stěhují na středomořský ostrov. Očekávala roztržšené rty a: *Prosím, neodcházej, mami...*, ale vše, co slyšela od Joshe, bylo: „Jdi za tím, mami!“ a Elliott si už vesele plánoval letní prázdniny na řeckém ostrově. Možná by nakonec nebylo tak špatné odloučit se od nich. Až by sem přijeli, mohla by si jich pro změnu pořádně užít. Když byla dvojčata malá, trávila rodina dovolenou pohromadě, ale v posledních pár letech už chlupci nebyli nadšení

z toho, že budou trčet v jednom hotelu se svými rodiči. Snad by to bylo jiné, kdyby s Gavinem víc milovali jeden druhého; bylo by víc smíchu i dobrých časů. Celou dobu spolu mluvili vlastně pouze o věcech, které se týkaly jejich dětí, jakmile se chlapci odstěhovali, chroupali spolu každé ráno tousty u jídelního stolu v ohlušujícím tichu.

„Mám v Nigérii ztraceného strýce, který po mně žádá mé bankovní údaje, aby mi mohl odkázat deset milionů liber,“ povzdechla si, když četla na displeji podvodnou zprávu.

„Prevít. Kdyby ti napsal včera, mohla bys zůstat doma a koupit si místo toho panské sídlo,“ podotkla Stella.

Winnie se vzpamatovala ze vzrušení. „Vrátila bych se sem, i kdybych vyhrála v loterii. Neumíráte touhou dostat se do vily a užít si ji, když tam Ajax a Nik nejsou?“

Frankie nasadila uvolněný úsměv a uložila telefon zpátky. „Zamířím napřed přímo do Kleopatřiných komnat. Budu se cachtat v koupelové pěně od Jo Malone, utratila jsem za ni spoustu peněz.“

Winnie si opřela čelo o teplé okno a podívala se ven na ohromné klidné moře, které se kolem nich rozprostíralo, a pak nahoru, na ještě modřejší bezoblačné nebe. Bylo to takové nebe, které, nemohla si pomoci, ji naplnilo nadějí a optimismem. Představila si celé léto, nebo dokonce celý život takový, jako je to teď. S každou další chvílí, která ji dělila od Roryho, se Winnie cítila být o něco výše a dýchalo se jí trochu klidněji. Opět zalovila ve své tašce, vytáhla odtamtud anglicko-řecký slovník a listovala jím.

„Co hledáš?“ zeptala se Stella.

Po malé chvilce se Winnie rozzářila. „Evdaimonia,“ pronesla s trochu nejistou výslovností, když zavřela knihu a přitiskla si ji na prsa. „Znamená to blaženost.“

„Můžeš mi připomenout, jak se řekne blaženost?“ funěla Stella, když si za půl hodiny nasadila sluneční brýle na chocholku rozježených vlasů. Všechny tři ležely zhroucené jak spaření červení humři na stinné terase Vily Valentiny.

Taxikář, který je vezl z přístavu, zoufale spěchal, a ony ho ujistily, že může jejich zavazadla nechat na konci pláže, na kraji silnice vedoucí k vile. Nebylo to tak daleko, ale nepočítaly s tím, že je skoro nemožné táhnout těžké kufry na kolečkách hlubokým jemným písekem, aniž by se cítily, jako když táhnou mrtvého koně do kopce. Následkem toho jejich návrat do vily nevypadal jako vítězné tažení završené bouchnutím šampaňského, ale spíše jako plazení umírajícího na poušti, prosícího o hlt vody.

„Evda... co?“ odfoukla si Winnie a zvedla kabelku na vršek kufru. Vyškubla klíče ze zmeti sestávající z opalovacího krému, knih, balzámu na rty a spousty sponek do vlasů.

„Evian?“ zaskřehotala s nadějí Frankie, sundala si klobouk a ovívala se jím. Její oblečení přežilo putování překvapivě dobře, dlouhé lněné letní šaty v safari stylu a velký věrný klobouk se spolehlivě postaraly o to, aby její pleť ochránily před spálením. Byla takový ten chlapecký typ, kterému sluší krátký sestřih, byla samá ruka, samá noha a měla bledou pihovatou pleť. Její mat-

ka s oblibou prohlašovala, že mají francouzské předky, a Gavin jí po pár skleničkách říkával, že je jeho Audrey Hepburnová. Byla to jedna z nejhezčích věcí, které jí kdy řekl.

Winnie se protáhla a pak k nim napřáhla ruce.

„Pojďte. Všechny najednou a spolu. Je to poprvé.“

Stella si smetla písek vzadu na šortkách. „Nenesu žádnou z vás přes práh.“

„Správně,“ odfrkla Winnie. „Zkusili jsme to kdysi s Rorym a myslím, že nám to od začátku přinášelo jen neštěstí.“

„Gavin to zkoušel taky. Byla jsem tehdy v sedmém měsíci, vyhodil si plotýnku hned na začátku našeho manželství.“

„Vy dvě stačíte na to, abyste mě navždycky odradily od vdávání.“ Stella převzala od Winnie klíče a studovala celou jejich rozsáhlou sbírku. „Nějaký návrh, který to je?“

Winnie zavrtěla hlavou. „Nemám ponětí.“ Pohlédla na dveře a dodala: „Pravděpodobně něco velkého a starého.“

„Všechny jsou velké a staré,“ bručela Stella, strkala jeden po druhém do zámku a s nadějí jimi lomcovala. Nakonec se poslední z klíčů do zámku zasunul mnohem snadněji než ostatní a se spokojeným klapnutím se v něm otočil. „Vypadá to, že jsme se tam dostaly, dámy,“ řekla Stella, vzala za kulatou kliku a strčila do dveří.

I když věděly, co je čeká na opačné straně dveří, cítily se zcela jinak, když teď vstupovaly do Vily Valentiny s vědomím, že je to jejich nový domov, a nikoli místo dočasného odpočinku od každodenního shonu. Frankie zavřela dveře a všechny tři stanuly uprostřed

prostoru zaklenutého vysokým stropem. Tiše se kolem sebe rozhlížely.

„Není to trochu strašidelné?“ zeptala se Stella a nakrčila nos v zatuchlém vzduchu.

„Neříkej to!“ okřikla ji Winnie a zamračila se. „Je to jen prázdné. Čekalo to tu na nás, až přijedeme.“

„Neblázni, Win,“ uvedla věci na pravou míru Frankie a položila si klobouk na pult recepcce. „Pojďte, otevřeme okna, ať se tu prožene čerstvý vzduch. Je tu jak v peci.“

Frankiin klidný, praktický přístup je rozhýbal. Otevřely okna i dveře a natahaly zavazadla dovnitř. Winnie uviděla na recepci staré rádio, pustila ho a okamžitě je přivítala známá znělka Rádia Skelidos. Všechny je to v myšlenkách opět přeneslo zpátky do víkendu, kdy tu pobývaly poprvé. Směs řecké a mezinárodní populární hudby dala místu život a odnesla ticho, které děsilo Stellu.

„Našla jsem kuchyň!“ volala Frankie a kamarádky šly za jejím hlasem chodbou do zadní části domu. Ajax je předtím po vile krátce provedl a vše jim vysvětlil, ale byla to velká a stará budova a musely by si na ni nějakou chvíli zvykat, než by ji znaly jako své boty. Stella a Winnie našly Frankie, když zrovna odšroubovávala víčko od dvoulitrové lahve s vodou. Odněkud vyčarovala tři vysoké sklenky a naplnila je ledem.

„Ajax nechal zapnutou elektřinu a pár věcí pro nás v lednici,“ oznámila jim. „Máme led, máme vodu a máme víno. Co víc si může žena přát?“

Winniin žaludek se ozval. „Jídlo?“

Frankie zavrtěla hlavou: „Musíme jít nakoupit.“

„Nemyslím, že bych vydržela cestu kamkoli,“ zabru-

čela Stella a vyzunkla vodu. „Ta poslední mě málem stála život. Můžu jet na oslu?“

„Kdo si myslíš, že jsi, Panenka Maria?“ zašklebila se na ni Frankie a přidala do sklenic plátky citronu. Winnie zatím seskočila se stoličky a začala otevírat okenice zakrývající kuchyňská okna.

„Musíme najít Fonze,“ podotkla a natáhla krk, aby lépe viděla do zahrady. „Hm, je tam trochu nepořádek. Nevidím ho.“ Vzala za kliku zadních dveří a zjistila, že jsou zamčené.

„Klíč je tady,“ pokývla Stella směrem k háku na zdi a dívala se na Winnie, jak zápolí se starým zámkem, než konečně klapla západka. „Pozor na hady ve vysoké trávě,“ varovala ji na poslední chvíli.

Winnie se překvapeně otočila zpátky. „Fakt?“

Stella pokrčila rameny a pak nejistě potřásla hlavou. „Hodně šoupej nohama.“

Winnie obrátila oči k nebi a opatrně vykročila na rozbitý, pestře dlážděný dvorek.

„Oslíku!“ volala vábivým, zpěvavým hlasem. „Pane Fonzi...!“ Popošla, zkontrolovala pozemek z obou stran budovy a pak se pustila přerostlou zahradní travou dál. Zahrada se vzadu rozprostírala až k silné zdi z hrubého kamene. „Myslím, že tu máme ovocné stromy,“ volala na ně. „Ale po oslovi tu není ani stopy.“

Zcela zmatená vykročila po pěšině, která se v trávě záhadně stáčela a táhla se po celé délce zahrady až dozadu ke zdi. Po cestě potkala divoké světlé květiny, které by vypadaly moc hezky ve vázách na stole, a několik různých ovocných stromů. Žádný osel v dohledu. Bože, co když někde leží bez sebe? Opatrně zkoumala půdu pod stromy a keři, ale bez úspěchu. Byla to opravdu

záhada, protože ohledně zmizení osla neexistovalo žádné vysvětlení a silnou kamennou zeď by Fonz podle všeho nepřekonal. Při návratu zpátky do vily si udělala z lemu trička provizorní kapsu, do ní natrhala ovoce ze stromů a přemýšlela o zvířeti, které zde očividně chybělo.

„Myslím, že jsou to švestky,“ řekla, hledání vzdala a vyložila sklizeň na čistý kuchyňský stůl, u něhož seděly ostatní ženy. „A třešně.“

Frankie vzala jeden z buclatých světle zelených plodů a přičichla si. „Ryngle,“ prohlásila a kousla si do ní. „Jééé!“ rozšířily se jí blaženě oči. „Tak sladoučké.“

Ostatní se také obsloužily a za malý okamžik všechny seděly kolem stolu, jedly ovoce ze své zahrady a cítily ten ohromný příliv cukru do žil.

„Cítím se jako Barbara z *Dobrého života*,“ podotkla Stella. „Máme nějaká kuřata, která bych mohla zaříznout?“

Frankie naskládala zbytek ovoce do široké a mělké keramické mísy, která stála na stole. „Nemohla bys být Barbara. Mohla bys ale být její sousedka, jak se jen jmenuje. Ta snobka.“ Stella to zvážila a po chvíli se usmála. „Máš pravdu. Winnie může být Barbara a zabít kuřata, ty budeš Nigella a upečeš je a já budu ta nafoukaná madam v kaftanu, co pije gin s tonikem.“

Frankie zvedla ruku a mlčky si spolu na to plácly.

„Myslím, že se můžu pustit do zahradničení,“ řekla hned Winnie, jak se vžívala do role Barbary. „Mám s sebou nějaké výstřižky. Můžu to rozjet.“

„Barbara by neztratila svého osla,“ zchladila je Frankie.

Někdo zaklepal na dveře. Všechny rázem nadskočily.

„Možná je to osel,“ zašeptala Stella a všechny se rozesmály. Winnie přešla kuchyň a otevřela dveře dokořán.

Osel to nebyl. Byl to muž, a podle toho, jak mrzutě vypadal, se zdálo, že na něj nezapůsobily nejlépe. Byl oblečený jako farmář, v kalhotách s lacem a volné plátěné košili, a pokud by se tolik nemračil, vypadal by celkem přitažlivě.

„Kalimera,“ prohlásila Winnie ve snaze použít svou primitivní řečtinu.

Vyrazil ze sebe proud rychlé, nesrozumitelné řečtiny. Když skončil, sraštila čelo a lítostivě vrtěla hlavou.

„Eehh... signomi... moje řečtina je bídná.“

Zíral na ni, mlčel a zuřil.

„Signomi...“

Winnie se ohlédla přes rameno a očekávala pomoc od ostatních, ale viděla jen jejich široce otevřené, nechápající oči. Jazyky jim při příchodu cizince zjevně zdřevněly.

„Může mi někdo pomoci?“ mumlala.

„Feliz navidad?“ zkusila Stella ze své židle. Cizinec zdvihl obočí a těžce si povzdechl.

„Přála jste mi španělsky veselé Vánoce. Je začátek května a tohle je Řecko.“

„Mluvíte anglicky,“ oddechla si Winnie a pomyslela si, že jim to měl včas říct a nedělat si z nich pro své potěšení dobrý den.

„Evidentně líp, než vy mluvíte řecky,“ poznamenal. „Jste noví majitelé, že?“

Frankie se postavila vedle Winnie. „Ano. Jsem Frankie a to je Winnie. A vy jste...?“ Winnie obdivovala zdvořilý, nevzrušený tón své kamarádky.

„Jsem člověk, co zachránil vašeho zatraceného osla. Je to nezodpovědnost nechat ho tady v té výhni bez kapky vody.“ V jeho výslovnosti byl znát australský přízvuk. „Je v mém olivovém sadu spolu s Chachim a vy pohněte zadkem a dojděte si pro něj.“

Aha. Winnie sevřela ruce v pěst a nehty zaryla do dlaní. „Heleďte, pane... Nevím, jak se jmenujete, protože jste se neobtěžoval nám to říct... Před půlhodinou jsme přijely a už jsem osla byla hledat. Není to naše chyba, že Ajax neudělal příslušná opatření.“

Muž se tvářil znuděně. „Typické ženské. Obviní někoho jiného a všechno bude v pořádku.“

Winnie se zhluboka nadechla. Doma znala dost mužů, kteří jí lezli krkem, a nebylo nutné, aby na ni nějaký cizinec začal rvát zrovna uprostřed oslav začátku jejího nového života.

„Typický mužský. Otvírá si hubu, a nezná fakta.“ Vystrčila bradu a založila si ruce na prsou. Stella se postavila vedle ní, z druhé strany.

Díval se na všechny tři pouhý okamžik, pak ztratil zájem a obrátil se k odchodu.

„Nebudu vám účtovat olivy, co mi sežral. Považujte to za dar na přivítanou na ostrově.“

Neotočil se ani tehdy, když Stella poznamenala, že je sprostý parchant, tak hlasitě, aby to určitě zaslechl, než za sebou práskl dveřmi.

„Náš nový soused?“ řekla Frankie a vytáhla ze skříňky tři vinné sklenky.

„Zdá se.“ Winnie se natáhla do ledničky pro vychlazenou lahev.

Stella prohrabávala příborník, dokud nenašla vývrtku a pak s ní triumfálně zamávala nad hlavou. Sesula se

zpátky na židli u stolu, otevřela víno a naplnila sklenky. Po pauze, během které všechny usrkly tolik potřebný první doušek, pozvedla spolu s nimi svou sklenku.

„Na náš první den na Skelidosu.“

„A na to, že náš oslík není mrtvý,“ dodala Frankie a dotkla se svou sklenkou ostatních dvou.

„A na to, že máme za souseda hnusného australského blbce.“ To přidala Winnie. „Pitomec a jeho otřepané fráze.“

Stella se koukla na Winnie skrz svou sklenku. „Byl docela zajímavý. Tedy, tím svým sedláckým způsobem.“

„Jo?“ Winnie upila slušný doušek vína. „Nevšimla jsem si.“

„Ale všimla,“ smála se Frankie. „Všichni ti ošlehaní, zadržávající se Řekové... a naše Lady Di na ně dělá oči.“

Winnie obrátila oči k nebi. „Fajn, tak jsem si toho možná všimla, než otevřel pusu. Jenže teď si myslím, že je to arogantní šílenec, který mi unesl osla.“ Rychle pohlédla na Stellu. „Nakonec, já mu nepřála veselé Vánoce. Španělsky.“

Stella pokrčila rameny. „Škoda že jsem ho místo toho neposlala někam.“

„Jdu studovat řečtinu, než si dojdu pro Fonze.“

Frankie se začala smát. „Jeho osel se jmenuje Chachi. Fonzy a Chachi?“

„Někdo je tu jasným fandou sitcomu *Happy Days*,“ zašklebila se Stella. „Zajímalo by mě, kde je Joannie?“

Winnie sáhla pro lahev a doplnila všem sklenky. „Pravděpodobně se sbalila a odešla, protože nedokázala žít s hulvátem, co nenávidí ženy.“

Stella a Frankie se na ni přes stůl zadívaly. Neřekly nic, ale ona věděla, že doufají, že se nebude zlobit na věky věků.

„Půjdeme a spálíme své podprsenky v jeho olivovém sadu?“ navrhla Stella.

Frankie kývla. „Nebo se připoutáme řetězy k jeho stromům, dokud se nám neomluví?“

Winnie zavrtěla hlavou a tlumeně se smála do své sklenky. V tuto chvíli asi nemá sílu uvěřit nějakému muži, ale tyhle dvě bláznivé, báječné ženy jí tu sílu vracejí každý zatracený den.

Zasunula židli zpátky ke stolu a ta spokojeně zavržala na kamenné dlažbě. Winnie se postavila a zakroužila rameny.

„Držte si klobouky, holky. Jdu si pro osla.“

TŘETÍ KAPITOLA

Winnie vykročila ven z vily, povzbuzená vínem, přetrvávající prvotní euforií a rozhořčením. Co se stalo, že je sousedé nevitají pohárkem cukru a úsměvem? Co se to stalo s příslovečnou řeckou pohostinností? Jenže tohle nebyl Řek, nejen podle hlasu, ale také asi neměl v kredenci dost cukru, jeho chování k Winnie nemělo se sladkostí nic společného. Z jejich prvního setkání usoudila, že ten muž nemá žádné způsoby, i když s nimi hovořil tak krátce. Jeho jediným kladem bylo, že je celkem atraktivní. Ve skrytu duše si ale musela přiznat, že v sobě musí mít slušnosti ažaž, protože se ujal Fonze, i když ho o to nikdo nežádal.

Proplétala se mezi stolky plážového baru na terase a pak se zastavila, aby si ujasnila směr. Kde vlastně bydlí? Cesta vpravo vedla přímo na pláž, a tak se vydala doleva po pěšině vysypané pískem vedoucí okolo vily a do polí za ní. *Bože, to je horko...* Winnie šla po pěšině a litovala, že se nenamazala extra ochranným opalovacím krémem. Téměř cítila, jak se jí kůže opéká. Patřila mezi lidi se světlou a citlivou pletí, vystavení jakémukoli slunečnímu záření si žádalo opalovací krém s faktorem třicet a výše a opatrný, velmi krátký pobyt na slunci. Cokoli silnějšího by ji za chůze změnilo v mluvící červenou řepu a to opravdu nebyl dojem, jakého

chtěla dosáhnout hned prvního dne ještě před slunce západem. Jako turistu vás nejlépe ocejhuje klasická dávka spáleniny, že?

Posunula si sluneční brýle nad čelo, zastavila se ve stínu olivovníku a pohlédla napřed na jednu cestu a pak na druhou. U nich doma, na předměstí, by její soused seděl asi tak metr a půl od ní ve svém bytě na druhé straně společné zdi. Tady však nejbližší soused nebyl ani na dohled, což vzhledem k tomu, že to byl takový hrubián, bylo vlastně docela dobře.

V periferním vidění se jí cosi pohnulo a ona přimhouřila oči a zadívala se mezi stromy. Bingo. Ne jeden osel. Dokonce dva.

„Sakra kopyto,“ zamumlala Winnie a zatřásla žabkou, protože se jí noha probořila do písku. Okraj olivového sadu, v němž se právě nacházela, obklopovala nízká kamenná zeď, a tak se přes ni přehoupla a začala se přibližovat ke stromům, Fonzovi vstříc. Když přišla blíž, žádné ze zvířat si jí ani nevšimlo.

„Ahoj, Fonzi,“ pronesla tiše a zdvořile, jako by zdravila postaršího příbuzného. Nic. Vůbec nic, až na to, že jeden z oslů lehce škubl uchem.

„Chachi?“ zkusila, teď už mnohem nejistěji, když se přiblížila asi tak na metr od obou oslů. Jeden z nich byl čistě bílý a o poznání větší než ten druhý a ten teď zvedl hlavu a krátce se zahleděl směrem k ní. Pak se klidně pásl dál.

„Fajn,“ řekla si pro sebe, a popošla blíž k menšímu, šedému oslovi. „Jestli je tohle Chachi, pak ty musíš být Fonz.“ Natáhla ruku a snažila se ho poplácat mezi ušima. „Já jsem Winnie, tvá nová majitelka, a přišla jsem tě odvést zpátky domů.“

Zdalo se, že je vůči ní úplně lhostejný. Protože nikdy na zvířeti nejezdila, představovala si, že musí mít nějaké sedlo nebo aspoň postroj, za který by ho mohla uchopit a vést. Jenže osel, s ohledem na takový záměr, byl docela nahý.

„Tak jak to uděláme?“ zeptala se a pomalu ho obcházela. Zkusmo mu přejížděla rukou po boku, pak ho oběma popostrčila zezadu, ale zdalo se, že to vůbec nezaregistroval. Zkusila to ještě jednou, s trochu větším úsilím, a on se po ní ohnal ocasem, jako by mu na zadku přistála moucha.

„To je peklo, Fonzi,“ zabručela. „Musíš dostat dietu, kamaráde. Vážíš nejmíň tunu.“

„Proč se mazlíte s mým oslem?“

Winnie se nepotřebovala otočit, aby zjistila, kdo stojí za ní.

Byla nakonec docela ráda, že tohle není Fonz. „Mohla jsem vědět, že je váš, zdá se, že je jako vy, zatvrzelý a nepřátelský.“ Přešla naproti a postavila se za většího, bílého osla. Byl opravdu dost velký, skoro jako poník.

Winnie si otřela zpoceně dlaně o zadek džínové sukně a poplácala bílého osla po zadku tak, jak to považovala za dostatečně přátelské, a pak na něj oběma rukama zatlačila. Bylo to beznadějně. Po dalších dvou, ještě usilovnějších pokusech se prudce otočila, vytřepala si unavené ruce a poprvé si otřela korálky potu, které se jí koulely od kořínek vlasů na čele přímo do očí.

„Zabilo by vás, kdybyste mi pomohl?“

Hleděl na ni vyrovnaně, ruce založené na prsou. „Vypadáte jako krevetka napíchnutá na rožni.“

Winnie zavrtěla hlavou a rozčílila se. „Nemohl byste se chovat ještě víc jako typický Australan?“

„Mohl bych vám říkat Sheila. Nemohla byste být ještě víc pasivně agresivní Angličanka?“

Strhla si sluneční brýle a zírala na něho. „Věřte mi, pane... Pane, jehož jméno neznám, protože jste se mi neobtěžoval představit, zrovna teď není na mé agresivitě nic pasivního, mám chuť vás rozsekat na kaši holýma rukama.“

Nevypadal, že se cítí ohrožen. „Nedivím se, že s vámi osel nechce jít. Šíříte kolem sebe negativní vibrace. Máte jasné problémy s ovládáním vzteku.“

„Problémy se vztekem?“ napůl zaječela. „Neměla jsem je, dokud jsem vás nepotkala, vy zmetku jeden nadutý!“

„V některých zemích se to bere jako milostná předehra,“ poznamenal a Winnie poprvé v jeho tónu zaslechla ždibec humoru. „Jmenuju se Jesse, když jste se tak pěkně zeptala. I když se mi nadutý zmetek celkem líbí, a pokud tomu dáváte přednost, držte se toho. Je mi to jedno.“

„Jesse jako ten zločinec,“ zamumlala. „Nebo zloděj oslů.“

„Byl to také bankovní lupič, vůdce gangu a vrah,“ řekl tiše a nechal na Winnie, aby si z toho vybrala, jestli se ho má bát.

„Pěkný jmenovec.“

„Byl jsem pojmenovaný po svém otci, když to musíte vědět. Báječný člověk, a představte si, nikdy nevyloupil banku.“

Úžasné. Teď se cítila odporně, protože urazila jeho otce. Jak se tohle stalo?

„Tak, Jesse,“ řekla a myslela si, že vypadá jako Jesse a také mu to řekla nahlas. Jesse jí připomínal darebáky, motorkáře, kožené bundy, mrzutosti, cigarety a nesluš-

né chování. Ne že by ho viděla kouřit, ale nepřekvapilo by ji, kdyby vytáhl krabičku a zapálil si. „Mohl byste mi říci, jak pohnout s mým oslíkem, prosím?“

Podrbal se v tmavém strništi vousů podél čelisti a vydal neurčité *hub*. „To je otázka.“

A je to tu zas. „A má nějakou odpověď?“ zeptala se sladoučce.

Jesse pokrčil rameny. „Ne, zřejmě ne.“

Winnie cítila, jak se jí ztrácejí souvislosti. „Tak jo, udělejte mi to ještě těžší. Zdá se, že mám hodně času vás poslouchat.“

„Dala byste si něco k pití?“

Tak pozor! Tahle úskočná tvář byla tváří násilníka. Byl by zázrak, aby se na ní nedopustil zločinu. Po pravdě, Winnie už lapala po dechu a pila by. Nevzala si s sebou žádnou vodu, očekávala, že její soused bude blíž, než byl, a slunce nad hlavou bylo příčinou, že se cítila jako krevetka na grilu, kterou mu připomínala. Nicméně, stále ještě uvažovala, jestli říct ne, protože tu byla šance, že byl předtím jen jízlivý.

„Nemyslím, že se to hodí,“ řekla a předstírala lhostejnost.

Zamračeně stáhl koutky úst a pokrčil rameny. „Byla to jen sousedská nabídka. Nenutím vás.“

Winnie si povzddechla a vzdala to. „Trošku vody bych si dala, kdyby to nevadilo.“

Pokývl hlavou, pak se otočil a vykročil mezi stromy. „Tudy.“

Je správné následovat cizího muže do jeho domu, a ještě v cizí zemi? Zdálo se jí ale dost neslušné odmítnout, když už předtím souhlasila.

Zastavil se a otočil. „Jdete, nebo ne?“

„Nezabijete mě, že ne?“

„Sakra, to je peklo, ženská. Mohl bych, když budete dál mluvit takhle.“ Prohrábl si rukou tmavé, trochu moc dlouhé vlasy a rozčilil se. „Žiju na Skelidosu už deset let, aniž bych někoho zavraždil, a dneska nemám v plánu to změnit, ale pokud byste radši zůstala tady, přinesu vám vodu přímo sem, a buďte mým hostem.“

Dorazili do nízké budovy statku. Pokynul jí rukou směrem ke stolu a židlím na stinné verandě.

Winnie zvážila své možnosti a vyšlo jí, že není pravděpodobné, že by ji oddělal, věděl, že tu není sama. Technicky vzato, to ona neoprávněně vstoupila na jeho pozemek a neúmyslně se pokoušela ukrást jeho osla, a proto není v pozici toho, kdo by ho měl soudit. Vedl ji chodbou přímo do kuchyně. Winnie si nebyla jistá, co má očekávat, možná něco rustikálního a mužného, pokud by měla hádat. Nebylo to rustikální. Kuchyň byla zcela elegantní a minimalistická, naprostý kontrast k tradičnímu kamennému vzhledu budovy. Moderní a úsporná. Ventilátor dodával požehnaně chladného, svěžího vzduchu a voda, kterou předtím odmítala, byla osvěžující a čistá, jako kdyby ji právě natočil z ledového horského pramene.

„Díky,“ řekla a posadila se na židli, kterou jí odtáhl od jídelního stolu se skleněnou deskou.

„Je to bezpečné. Došel mi arzén,“ pronesl a dopadl na židli proti ní.

Winnie se ušklíbla, vzala si nápoj na uvítanou a on ji při tom pozorně sledoval.

„Tak jak to jde ve vile?“ zeptal se. „Hrajete si vy tři na Thelmu a Louisu?“

Ten byl ale nepříjemný. „Prosím?“

Pokrčil jedno rameno. „Zahořklé ženy prchající spolu za zbrklým dobrodružstvím...“

„No... pokud si vzpomínám, Thelma a Louisa v tom byly až po uši, protože zavraždily chlapa, který se choval jako hajzl, a pak se samy zabily.“

Jesse vzal sklenici do obou rukou, předtím položených na stole. „Pak by tohle mohlo být zajímavé léto pro nás pro všechny.“

„A nejsme zahořklé,“ trochu pozdě ho opravila Winnie. „Jsme tři moderní, naprosto šťastné ženy, které si vyhlédly chytrou investici do podnikání a chňaply po ní.“

Jesse kývl, pak zvedl sklenici a hodil do sebe její obsah. V celé té akci bylo něco, co Winnie rozrušilo. Na pár okamžiků si uvědomila jeho fyzické přednosti a bylo jí, jako by sledovala film. Vypadal docela jako Řek; slunce mu opálilo kůži do tmavě bronzového odstínu, takového, jakého byste nedosáhli během běžné dovolené, jeho vlasy sice nebyly černé, ale skoro. Zmuchlanou košili vyměnil za vybledlé červené tričko, které se zřejmě buď srazilo v pračce, nebo mu ho dala nějaká ctitelka, které se líbilo, že mu až tak úplně nepadne, každopádně si díky tomu Winnie byla dobře vědoma jeho dlouhých, vyrýsovaných bicepsů a značně širokých ramen. Všechn ten čerstvý vzduch a olivový sad k němu však šly docela dobře.

„Když tak mluvíte o tom, že jsme v tom až po uši,“ řekla pak, protože si vzpomněla, že předtím vypadal jako ostrý chlápek a že se asi celkem trefila. „Můžete mi říct, jak donutit toho zlého osla, aby šel se mnou zpátky domů?“

Jesse zavrtěl hlavou. „Není žádný způsob, jak byste nad ním vyhrála za pět minut, nebo dokonce za pět

hodin. Za pět dní možná, nebo za pět týdnů, řekl bych konkrétně. Musí vám důvěřovat. Dokonce vás musí mít rád, aby s vámi někam šel.“ Odmlčel se. „Je to těžké. Tak trochu jako se ženou, opravdu.“

Winnie na něho ohrnula rty. „Vy s tím nepřestane-
te, že ne?“

Obrátil ruce dlaněmi vzhůru. „Jak jsem řekl.“

„Nevím nic o tom, že bychom byly zahořklé,“ namí-
tala Winnie. „Ale vy zřejmě máte na ženy předem daný
názor.“

Zasmál se a potom si promnul oči. „Naopak. Mám
ženy rád. Jen mě všechny prostě doháníte k šílenství tou
svou složitostí a rozporuplností.“

„To je tak neuvěřitelně sprosté a primitivní,“ urazila
se Winnie. „To se schováváte na farmě a popíjíte pivo se
svým oslem?“

„Nejsem mnich. Někdy mám sex. Dokonce někdy
potom dělám i snídani. Jsem jeden z těch dobrých chla-
píků, neslíbím vám modré z nebe, z toho je mi špatně
od žaludku.“ Udělal gesto, které naznačovalo, jak moc.

Winnie na něho zírала. „Fajn, je to, jak to je. Proč ne,
že?“ poznamenala, překvapená jeho přímostí.

„Co chcete, abych řekl?“ Vypadal, že se nechce omlou-
vat. „Mám rád jednoduchý život. Žádná srdíčka ani
kyticčky.“

„Tak co děláte?“ ptala se Winnie a pokoušela se
vyzvědět něco o jeho životě na Skelidosu. Dostali se
totiž až příliš do dialogu o vztazích a jí se nechtělo
pokračovat, protože tohle byl teprve jejich první oprav-
dový rozhovor.

„Se ženami? Mluvím.“ Ukázal na ně oba, aby demon-
stroval muže a ženu. „A líbám se. Líbám *opravdu dob-*